

Reflektion över ålderdomen

Funderingar av Bosse Bergström.

Härom veckan var jag hos frisören, det är ju tvunget ibland. För att inte helt växa igen till oigenkännlighet. Vet inte varför man måste ha en stor panoramaspegel i nyllet, när man i övrigt sitter skönt och allt känns bra. Jag råkade lyfta blicken och titta in i denna spegel. En spegel är ju något man ska se bakåt med, varför annars backspeglar.

Detta var definitivt ingen backspegel. Det var en framtidsvision "à la" Spielberg. Det jag såg var en gammal gråhårig gubbe som stirrade lika envist tillbaka, som jag på honom. Det kan ju inte vara jag, var min tanke. Jag som såg så bra ut i min ungdom. (Min egen reflektion alltså) Men det var alltså jag.

Men nu till poängen. Jag gav ett tips på Status Quo för något år sedan. Jag gillar dom och den musikformen. Hittade ett nytt klipp, en konsert filmad 2013. Jag har sett och lyssnat på många tidigare klipp och konserter. Dom har varit inspelade under deras storhetstid. Nu fick jag se ett gäng pensionärer. Det kändes enormt skönt att även mina idoler åldrades. Men förstod även av deras spelglädje att det bara är utombords vi åldras. På insidan är vi alla den vi än gång var och så kommer vi alltid förbli. Så lura er inte nästa gång, en skrynklig apelsin kan också vara god.

En reflektion om livets gång av
Bosse Bergström